

ชื่อหนังสือพิมพ์ ไทยนิวส์	วันที่ 28 ส.ค. 2553	ปีที่ 40	ฉบับที่ -	หน้า 5
-------------------------------------	-------------------------------	--------------------	---------------------	------------------

จำไว้

“จำไว้” เป็นวลีหนึ่งหรือเป็นคำพูดหนึ่งที่พูดขึ้นมามากมาย แต่มีนัยสำคัญอย่างน่าคิด จำไว้เป็นสิ่งที่บุคคลได้รับความไม่พึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตนเองได้รับ แต่มีความรู้สึกไม่ถึงกับอาฆาตแค้นอะไร หรือไม่ต้องจองเวรหรือจองล้างจองผลาญอะไร แต่มันเป็นความรู้สึกที่ทั้งสองฝ่ายมีความเข้าใจและมีความรู้สึกเหมือนกันคือ ฝ่ายหนึ่งก็คิดว่าไม่น่าจะทำกับเราอย่างนั้นอย่างนี้ และอีกฝ่ายหนึ่งเขาก็รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เช่น รู้แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ รู้แต่คิดว่าไม่ใช่สาระสำคัญอะไร ตรงนี้สำคัญมาก ๆ ถ้าคุณคิดว่ามันไม่สำคัญ แต่คนอื่นคิดว่ามันสำคัญในความเป็นจริงของชีวิตและสังคมความเป็นอยู่ตามกรอบของวัฒนธรรมและประเพณีของไทยเรา

ขณะที่เรามีความเดือดร้อนต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น และ/หรือไม่เดือดร้อนก็ตาม แต่กิจกรรมบางอย่างเราไม่มีความรู้ความเข้าใจ เราต้องไปขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นให้มาช่วยเหลือเราจนงานหรือกิจกรรมนั้นสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ถ้าหากเราให้เงินหรือสิ่งของเป็นการตอบแทนเพื่อเป็นการขอบพระคุณหรือขอบใจในการให้ความอนุเคราะห์หรือช่วยเหลือในกิจกรรมนั้น ๆ ก็อาจถือได้ว่าเป็นการจับสั่นกันก็ถือว่าพอรับกันได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งมีความหมายถึง “การคิดถึงใจเขาใจเรา” แต่มันก็ยังมีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำอะไรไปแล้ว มิได้คิดถึงเรื่องเงินทองหรือของรางวัล บางครั้งบางทีเราเอาเงินหรือสิ่งของไปมอบให้เขา ๆ ก็อาจตอบกลับด้วยความไม่พึงพอใจก็มีให้เห็นเหมือนกัน เพราะเหตุว่าเขามาช่วยเหลือนั้นมิได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ จากเจ้าของงาน เขาอาจจะมาด้วยความเคารพและศรัทธา ด้วยความสำนึกในอะไรบางอย่างที่มนุษย์พึงมีต่อกันและซึ่งกันและกันก็ได้ ดังนั้น สิ่งของหรือเงินทองจึงมิใช่สาระสำคัญสำหรับบุคคล

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
ไทยนิวส์	28 ส.ค. 2553	40	-	5

คนนั้น แต่ก็มีคนบางคนไปขอความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากบุคคลคนหนึ่งด้วยความคาดหวังและคาดหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลืออย่างแน่นอน แต่เขากลับถูกได้รับการปฏิเสธอย่างคาดไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนั้น ดังนั้น เขาต้อง “จำไว้” ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่เราไม่ได้ปรารถนาจะให้เขามาช่วยเหลือเรา แต่เขากลับมาแสดง “น้ำใจไมตรี” ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ และไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ จึงทำให้เกิดคำพูดใหม่ว่า “จำไว้” ซึ่งมีความหมายว่า จดจำสิ่งที่ดีงามไว้ในใจ

ในทางตรงกันข้ามคนบางคนมาขอความช่วยเหลือจากเรา พอได้รับความช่วยเหลือเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลืมเรา เสมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือเห็นว่าเราไม่ใช่บุคคลสำคัญอะไร “แต่พอต้องการช่วยเหลือจากเรากลับเห็นว่ามีความสำคัญ” คำถามคือ ความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ใช่ไหม? หรือเห็นว่าคน ๆ นั้นมันไม่มียุทธูปการอย่างนั้นหรือ? หรืออย่างที่สุภาษิตที่ว่า “เสร็จนาคาโคถึก เสร็จศึกมาขุนพล” หรือ “เสร็จศึก รื้อนักรั้ว” หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ “เนรคุณ” พูดเป็นคำหยาบก็คือ “ไอ้เหี้ย” พูดเป็นคำสุภาพก็คือ “คุณวรวงษ์” ซึ่งปัจจุบันในสังคมไทยเราเริ่มมีให้เห็นมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงส่งผลให้ความสัมพันธ์หรือสายสัมพันธ์ระหว่างบุคคลขาดและองค์กรหายไป ตลอดจนกลุ่มคนหรือพรรคพวกเดียวกันมีความแตกแยกกันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมีเรื่องของผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้วก็ยังทำให้ความริ้วฉานเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ เพราะทุกคนจะนึกถึงประโยชน์ส่วนตนเป็นอันดับแรก ถ้าตนเองไม่ได้ตั้งที่ใจคิดคาดหวังไว้ และ/หรือคนรู้จักกันสนิทสนมกันเป็นผู้ที่กระทำให้ตนเองไม่ได้รับประโยชน์ก็จะ “จำไว้” และวันข้างหน้าเมื่อมีโอกาสก็จะกระทำเช่นเดียวกันกับที่เขาได้กระทำกับเราในครั้งนี้ จะพูดว่า “ทีใครทีมัน” ก็ไม่น่าจะผิดนัก ถ้าเป็นภาษาล้านนาจะพูดว่า “กินแล้วหื้อเก็บ เจ็บแล้วหื้อจำ”.

สมทบ พาจรทิศ

คณะเทคนิคการแพทย์ มข.